

първите български модернисти, откриват пътя и на същинските български символисти. Целта на книгата е да представи на словашките читатели онова “живо” и “добро”, което предлага българската поезия в първите десетилетия на XX век.

Ясно е, че поставен в такъв контекст, Яворов ще бъде представен с тези свои стихотворения, които имат най-голямо значение за по-нататъшното изграждане поетиката на българския символизъм. И осемте Яворови стихотворения, преведени от Прокешова - *Dve pekné oči, Je moje duša ston (Ha Лора), Prsten s opálom, Nirvána, Dve duše, Neboj. sa a pod', Deň zvestovania* (Благовешение) - вече са преведени и публикувани от Ян Кошка. По-детайлното им разглеждане показва, че преводачката продължава линията на “вярното” смислово и образно превеждане на Яворовата поезия, като в някои случаи (напр. при *Dve pekné oči*) придържането ѝ към оригинала е дори по-”плътнo”, отколкото при предишния преводач. Преводите са точни, прецизни и издържани в символистичната стилистика, така както го диктува цялостният облик на книгата. Вера Прокешова обаче не успява да достигне до “музикалността” на превода на Кошка, която е главната предпоставка за “силното” му звучене на словашки. Представа за преводаческия подход на Вера Прокешова може да ни даде сравнението на част от двата словашки превода на стихотворението *Стон*:

Вера Прокешова:

Preludy blízko, cesta - mrazí ma:
stojí tujasom preziarena,
nevie, kto voláju a stená
-telo a vidina.

Ян Кошка:

Sú iluzie blízko - cesta dlhá, viem,
pretože stojí, stojí pri mne ona,
pri mne, však nečuje, kto volá ju a stoná -
tá - telo, prelud zároveň-

Както бе посочено в началото, главната задача на направения обзор на поезията на П.К.Яворов на чешки и словашки бе да се